

[Thorkil Kristensen.]

meren 1954, da de navnlig bestod i nedskæringer på forsvarsbudgettet, formindskelse af materielbevillinger og den slags ting, derefter i efteråret 1954 bl. a. ved nye afgifter o. lign. i det såkaldte septemberforlig. Endelig kulminerede det i foråret 1955 med det store martsforlig, der bragte meget store nye indtægter ind i statskassen. Alt dette måtte gennemføres til afhjælpning af den valutakrise, vi var kommet ind i i en periode, hvor man havde finansieret boligbyggeriet ved at trække på nationalbanken. Jeg siger ikke, at dette var den eneste årsag, men jeg tror ikke, nogen kyndig vil nægte, at det var en meget alvorligt medvirkende årsag dertil.

Lad os nu forestille os, at der dengang havde været en ramme for finansministerens dispositioner, en ramme for, hvor meget man måtte trække på nationalbanken. Spørgsmålet om en sådan ramme blev netop diskuteret i den pågældende anledning. Den situation ville så have foreligget, som jeg talte om, at man i løbet af meget kort tid måtte have solgt meget store obligationsmængder for at komme inden for den ramme, der var sat. Nu var der ingen ramme sat, og derfor fik den inflatoriske tendens lov til at virke så længe, som den gjorde, og med de farlige konsekvenser, den havde.

Må jeg til sidst minde om, at dette skete i en tid, hvor finansministeren — det tror jeg det ærede medlem hr. Lannung vil give mig ret i — ikke var nogen finanspolitisk analfabet. Det var nemlig den højtærede nuværende finansminister.

Jeg takker den højtærede finansminister for hans besvarelse af mine spørgsmål. Inden jeg går ind på disse problemer, vil jeg sige, at jeg synes, det er rimeligt, at spørgsmålet lovforslag kontra finansudvalgsbevilling i første omgang bliver drøftet i finansudvalget, sådan som den højtærede finansminister har foreslået. Jeg vil dog ikke tro, at man skal blive stående derved. Spørgsmålet er netop bl. a. dette: skal det kun være vedkommende minister og finansudvalgets medlemmer, som drøfter den pågældende sag, eller skal vi have den til folketinget? Derfor tror jeg, man på et eller andet stadium også må have en drøftelse, som omfatter anden repræsentation for folke-

tinget end finansudvalget. Om man skal indkalde repræsentanter for partierne, eller hvordan det skal gøres, kan vi overveje.

Jeg har ikke mange bemærkninger til den højtærede finansministers udtalelser om statsfinanserne. Jeg tror ikke, jeg i går sagde noget om, at der var anslået et for lavt finansieringsbehov. Finansministeren havde nemlig ikke anslået noget bestemt beløb. Jeg sagde, at så vidt jeg kunne skønne, lå det i størrelsesordenen 400-500 mill. kr., og det forstår jeg nu vi er enige om.

Jeg har, som det også fremgik af min tale i går, ikke overset, at der foregår en vis konvertering af den bundne opsparing, og jeg er enig med den højtærede finansminister i, at det har nogen betydning. Jeg har også medvirket til gennemførelse af loven derom. Men jeg må dog sige, at man må ikke overvurdere denne betydning. Jeg er ganske vist enig med den højtærede finansminister i, at der sikkert er en hel del af de pågældende, der beholder de obligationer, de nu modtager, men det vil så formentlig også medføre, at de er mindre villige til og mindre i stand til at købe nye obligationer næste år. Der er altså også her en forbindelse mellem i år og næste år.

Jeg skal med det samme knytte et par bemærkninger til den højtærede finansministers udtalelser om mine betragtninger om langtidstendensen. Jeg sagde, at når billedet blev for lyst, var det efter mit skøn navnlig af to grunde, dels fordi man tog udgangspunktet i året 1955, dels fordi man tog udlånene med. Den højtærede minister svarede på den ene af disse betragtninger, men ikke på den anden. Men jeg regner med, at det gamle ord: den, der tier, samtykker, også gælder i dette tilfælde. Vi er altså formentlig enige om, at billedet er blevet lidt for gunstigt ved, at man uden videre har sidestillet udlån med statens mere normale funktioner.

Hvad i øvrigt udgangspunktet i året 1955 angår, lagde jeg mærke til, at den højtærede finansminister også undlod at svare på en del af min argumentation, nemlig den, der vedrørte udlånsvirksomheden. Jeg fremhævede, at 1955-56 var den periode, hvor udlånsvirksomheden var størst. Når den højtærede finansminister nu kan sige, at selv om man starter ved 1953-54, vil man